

Lời mở

Tôi tên là An, An Le Petit.

Thực ra An là tên thật còn Le Petit chỉ là biệt danh, nghĩa là Nhỏ Con. Mọi người đặt cho tôi biệt danh Le Petit vì tôi khá nhỏ con so với đám bạn cùng tuổi. Năm nay tôi mười tuổi, học lớp Bốn. Việc tôi nhỏ con thì không cần giải thích. Chỉ cần nhìn vào thực tế thì ai cũng phải thừa nhận rằng biệt danh mà người ta gán cho tôi không phải là một sự ngẫu nhiên. Theo như logic của tôi thì bất cứ một vấn đề nào cũng là kết quả quá trình kết hợp và vận hành có chủ đích hoặc không. Giống như vóc dáng của tôi, đó là kết quả lai tạo giữa mẹ tôi, một phụ nữ gốc Việt nhỏ bé di cư và bố tôi, một người gốc Âu cao to da trắng tóc vàng.

Nói về mẹ tôi thì có lẽ cần phải nhiều hơn một cuốn sách. Mẹ là điển hình của mẫu phụ nữ “nhỏ nhưng có võ”. Với vóc dáng mảnh khảnh chưa vượt qua một mét năm mươi, mẹ không đi mà lướt, mẹ không chạy mà bay. Bố thường miêu tả mẹ như sau:

“Nhẹ như chiếc lông, nhanh như cơn gió và lắt chắt như con chim”. So sánh khập khiễng của bố khiến mẹ rất vui. Mẹ vui không phải vì cách nói hài hước có phần hơi phóng đại ấy mà là vì bố tôi vốn xuất thân từ dân kĩ thuật nhưng lại chứa đựng tâm hồn đôi khi “treo ngược cành cây”.

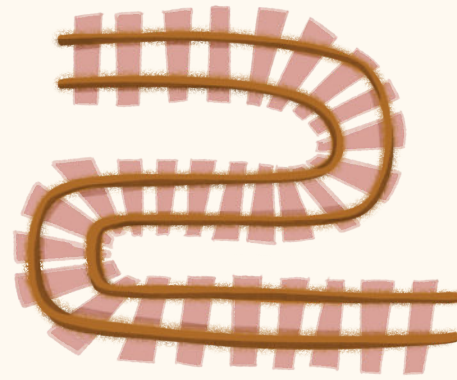
Khác với mẹ, bố tôi rất cao to. Bố rắn rỏi và cao tới hơn một mét tám mươi. Vì là dân kĩ thuật nên bố chỉ nói khi chắc chắn những gì mình nói ra là đúng. Bố chưa từng vào nhà thờ cầu nguyện dù luôn tỏ lòng thành kính dành cho những nơi tôn nghiêm. Mỗi khi bước vào bên trong nhà thờ hay sân chùa, việc đầu tiên là bố hạ mũ và nghiêng mình trước ban thờ. Thái độ tôn kính của bố khiến tôi ngạc nhiên, vậy là bố giải thích cho tôi: “Chưa có bằng chứng xác thực nào cho thấy các vị thánh thần tồn tại thật sự, nhưng họ đại diện cho niềm tin và tín ngưỡng của nhân loại. Tôn kính họ cũng có nghĩa là tôn kính nhân loại.”

Rõ ràng bố mẹ là hai cá thể hoàn toàn trái ngược. Bố trầm tĩnh bao nhiêu thì mẹ vui nhộn bấy nhiêu. Bố nhìn vạn vật bằng logic trong khi mẹ lại có phần tin vào những điều siêu nhiên. Trong khi bố tôi ngả mũ nghiêng mình trước ban thờ thì mẹ đã chấp tay cầu khẩn. Mẹ cầu khẩn gì thì chỉ có mình mẹ biết vì mẹ lẩm nhẩm để không một lời nào lọt ra ngoài. Mẹ tin rằng thần linh luôn hiện hữu quanh ta.

Không hiểu sao hai người đối lập cả về hình thức lẫn tính cách ấy lại trở thành một đôi và sinh ra tôi. Kết quả của sự kết hợp trái ngược ấy hiển hiện trên vóc dáng và khuôn mặt tôi đây. Ngoài vóc dáng nhỏ con thừa hưởng từ mẹ, đôi mắt hạnh nhân và những sợi tóc thẳng đặc trưng của người châu Á, tôi lại có làn da trắng hồng của bố và chiếc mũi dong dỏng của người châu Âu. Nói tóm lại, tôi là kết quả lai tạo của hai cá thể trái ngược mà có lần vị bác sĩ gia đình của nhà tôi đã thốt lên “Đúng là một cậu bé *atypique!*” Nếu dịch đúng nghĩa thì *atypique* chính là *khác biệt*.

Lần đầu đi du lịch một mình

Hiện tại tôi đang có kì nghỉ Toussaint. Toussaint là ngày lễ Các Thánh. Trên thực tế, lễ Toussaint chỉ kéo dài một ngày là ngày mừng Một tháng Mười Một hàng năm. Đó là một ngày lễ truyền thống giống như lễ Thanh Minh ở Việt Nam. Đây là tôi nghe mẹ giải thích như thế chứ tôi chưa từng được về Việt Nam vào ngày lễ Thanh Minh. Mẹ bảo, lễ Thanh Minh cũng như Toussaint chính là dịp để con cháu trong gia đình tỏ lòng thành kính tới gia tiên. Bởi vậy, dù ngày lễ chỉ kéo dài một ngày, chúng tôi vẫn có kì nghỉ kéo dài hai tuần để mọi người có thể thăm viếng gia đình. Điều tuyệt vời hơn là ở Pháp, kì nghỉ Toussaint cũng đánh dấu sự chuyển mùa từ cuối Thu sang Đông, rất nhiều gia đình tổ chức về quê ra viếng mộ ông bà tổ tiên rồi kết hợp làm một chuyến du lịch

nho nhỏ. Mỗi năm vào dịp này, khách du lịch ở khắp nơi đổ về các vùng miền núi để ngắm các cánh rừng thay lá, nhất là những người ưa thích vẻ đẹp lãng mạn.

Mẹ là một người lãng mạn nên rất thích mùa Thu, với mẹ thì đây là mùa đẹp nhất trong năm. Những ngày nắng đẹp, mẹ bắt tôi đạp xe cùng bố mẹ, cả ngày rong ruổi trên các con đường chỉ để ngắm mùa Thu. Bố mẹ rất thích chụp ảnh, chỉ có tôi là không thích. Tôi cũng không thích bị bố mẹ chụp ảnh nên thường đạp lùi phía sau hay đạp hẳn lên phía trước, thỉnh thoảng vì tôi đạp quá xa tầm nhìn của bố mẹ, thế nào cũng bị bố đuổi theo tóm lại đi cùng với họ. Đôi khi tôi ước được bố mẹ thả lỏng một vài ngày ở đâu đó để có thể tha hồ làm những việc mình thích mà không bị giám sát. Nhưng vấn đề là tôi mới chỉ mười tuổi, đời nào mẹ chấp nhận mong muốn tự do của một đứa trẻ. Thực ra người lớn luôn suy nghĩ phức tạp quá mức. Cả ngày họ nhắc nhở tôi phải rèn tính tự giác để sau này sống tự lập, nhưng khi tôi xin họ một cơ hội để thể hiện khả năng tự lập của mình thì họ lại từ chối.

Tuy nhiên, khi những mong ước của tôi dần tắt thì một tia sáng bất ngờ nhen nhóm vào buổi sáng đầu tiên của kì nghỉ. Mẹ thông báo với tôi về lịch công tác đột xuất.

Thế là bao nhiêu dự định về kì nghỉ của gia đình chúng tôi bỗng chốc thay đổi.

Năm nay bố mẹ đã hứa cho tôi về quê nội, đi viếng mộ ông bà của bố rồi sau đó chúng tôi sẽ thẳng tiến về vùng biển phía Bắc nơi có bãi biển nổi tiếng Normandie, chứng tích của cuộc đổ bộ của quân Đồng Minh trong Thế chiến hai giúp nước Pháp chiến thắng phát xít Đức. Tất nhiên là thế rồi vì quê ngoại xa quá, một tuần không đủ để đi về, như cách mẹ giải thích khi tôi đòi về quê ngoại ở Việt Nam. Tuy nhiên mẹ tính không bằng trời tính, chính xác hơn là mẹ tính không bằng kế hoạch làm việc tính, mọi việc thay đổi nhanh đến nỗi mẹ không kịp tìm ra phương án B cho kì nghỉ. Cuối cùng, sau vài giờ bàn bạc, bố mẹ quyết định cho tôi đi nghỉ riêng một tuần ở nhà người họ hàng của bố ở vùng quê hẻo lánh vùng Franche-Comté.

Khỏi phải nói thì các bạn cũng có thể hình dung được niềm vui của tôi. Thiếu chút nữa là tôi nhảy chồm trần nhà. Cơ hội để tôi thể hiện cho bố mẹ thấy rằng tôi đã lớn, tất nhiên chưa phải là người trưởng thành, nhưng tôi cũng không còn là một đứa trẻ.

Thứ Hai của tuần đầu nghỉ lễ.

Chuyến tàu TGV xuất phát từ ga cách nhà tôi gần hai cây số tiến về vùng đồng quê nơi người họ hàng của chúng tôi đang sinh sống.

Vùng Franche-Comté nằm ở dãy Jura, chắc hẳn các bạn đã từng xem phim *Công viên kì Jura*, chính là dãy núi đó. Jura là miền núi đá vôi rất nổi tiếng với các truyền thuyết cực hấp dẫn có thể khiến người yếu bóng vía rùng mình. Có lần tôi hỏi bố mẹ liệu các truyền thuyết có tồn tại thật không? Bố trả lời, truyền thuyết được người đời truyền miệng để giải thích một hiện tượng, một sự việc nào đó của cuộc sống cộng đồng. Nếu tất cả các truyền thuyết đều xuất phát từ những câu chuyện có thật thì sẽ có rất nhiều điều bí ẩn cần phải được các nhà khoa học giải mã. Còn mẹ thì bảo, nếu chúng ta tin vào câu chuyện thì nó sẽ tồn tại đối với chúng ta. Mẹ tôi là luật sư nên khi nói chuyện mẹ rất thích dùng lí lẽ. Tôi không hiểu lắm ý của mẹ, nhưng vẫn tin các câu chuyện truyền thuyết là có thật, bởi nếu nó không có thật như lời của bố nói thì làm sao chúng có thể tồn tại qua nhiều thế kỉ? Theo logic của tôi, truyền thuyết xuất phát từ thực tế. Chỉ có điều đó là thực tế của một thời rất xa, không ai của thời đại chúng ta được chứng kiến nên hiển nhiên

không mấy ai tin vào truyền thuyết. Bố thường bảo, con người chỉ nên tin những gì mắt thấy, tai nghe và tay sờ được, những thứ khác đều là hư vô.

Tôi không hẳn đồng ý với bố. Với tôi, truyền thuyết thường xuất phát từ những câu chuyện có thật. Cơ hội để tôi khẳng định suy nghĩ của mình đang đến. Tôi sẽ đi nghỉ ở một vùng có rất nhiều truyền thuyết đáng ngưỡng mộ. Sẽ là dịp để tôi đi tìm những chứng tích của truyền thuyết và khẳng định những suy nghĩ của mình trước bố.

Vùng Franche-Comté, nhìn từ tàu siêu tốc TGV, pha trộn giữa các mảng màu xanh mượt và vàng đỏ của mùa Thu, trông như một tấm thảm sặc sỡ. Cứ sau mỗi khúc quanh, dãy Jura dường như mở rộng và dần trải hơn về phía thảo nguyên vô tận. Áp mặt vào cửa kính tàu, tôi không ngừng xuýt xoa với những người ngồi cạnh về vẻ đẹp của vùng đất. Cậu bạn mà tôi mới làm quen lúc lên tàu ngược mắt nhìn tôi, không hẳn tò mò cũng không hẳn thân thiện. Có lẽ cậu ta sống ở vùng này nên cảnh sắc rừng núi không khiến cậu ta ngạc nhiên đến mức độ phải cất tiếng.

- Phong cảnh ở đây thật tuyệt vời! - Tôi thốt lên và khẽ liếc cậu ta. - Nhìn này, cậu có nhìn thấy cánh đồng phía kia không? Nó giống như một bức tranh với các đốm màu hơn là một cánh đồng!

Không có câu trả lời. Chẳng lẽ cậu ta là một hồn ma? Quá đã! Lẽ nào kì nghỉ một mình đầu tiên của tôi lại bắt đầu bằng một yếu tố kì đến thế, tôi đang đi trên cùng chuyến tàu với một hồn ma.

Kệ hồn ma ngồi như phỗng với thái độ bình thản đến lạnh lùng, tôi nhắc lại câu cảm thán:

- Òa, một bức tranh tuyệt mỹ!

Sự thật đúng là như thế, tôi không nói quá đâu. Cánh đồng trước mắt tôi rộng mênh mông với những sắc màu rực rỡ dưới ánh mặt trời: màu xanh, màu vàng, màu nâu... Nhưng có lẽ màu mà tôi thích nhất là màu của mấy cây phong lá đỏ. Chúng đỏ rực rỡ, đỏ như màu son của cô Brigitte, cô giáo chủ nhiệm của tôi. Cái này tôi cũng không nói quá, bọn con gái ở trong lớp có vẻ rất thích màu son đó, Justine tóc vàng có lần bảo tôi, sau này lớn lên nó thích trang điểm bằng màu son đỏ như thế. Phía xa xa dọc theo đường tàu, có rất nhiều chấm xanh lam. Những vạt xanh đủ mọi hình thù, lúc tròn, lúc bầu dục, lúc lại kéo dài như một lưỡi kiếm.

